

til, at den nu bestaaende Tilstand let for enkelte af Statens Borgere kan bevirke forholdsvis store Tab og paa den anden Side, at der neppe hyppigt vil blive Spørgsmaal om at udrede Erstatning for den i Lovudkastet omnævnte Skade, og den Byrde, der derved vil blive paalagt Communerne, i Reglen kun vil blive meget ubetydelig, samt endelig, at en Omordning af Brandforsikringsforholdene i Kjøbstæderne kan formodes at være nærforestaaende, har Udvalgets Fleertal troet at burde tilraade Thinget at vedtage det af Regjeringen foreslagte Lovudkast med nogle ganske ubetydelige Ændringer og deriblandt en Ændring af Lovudkastets Titel, som ikke synes at staae i fuld Overensstemmelse med dets Indhold.

I Henhold til det ovenfor Anførte anbefaler Udvalgets Fleertal Lovforslaget til Vedtagelse med følgende Ændringer:

1) I 1ste Stykke 4de Linie indsættes mellem „Afgrøde“ og „samt“: „forfaavidt denne ikke er forsikret mod Ildsvaade“.

2) I samme Linie sættes foran „Hegn“: „levende“.

3) I 5te og 6te Linie i samme Stykke udgaae Ordene: „forfaavidt disse ikke ere forsikrede mod Ildsvaade“.

4) Lovudkastets Titel forandres til:  
„Udkast til Lov om Erstatning for den Skade, der ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger bevirkes paa Marker, Haver og Hegn“.

Jeg (Mourier-Petersen) tiltræder Fleertallets Ændringsforslag, uden dog ganske at kunne være enig i detses Motivering. Dog finder jeg ikke tilstrækkelig Anledning til at udvikle mine afvigende Betragtninger, da jeg i det Væsentlige kan slutte mig til Udkastets Motiver.

Undertegnede Jepsen, som med Udvalgets Fleertal er ganske enig i, at det er principmæssigt urigtigt og derhos uretsfærdigt og ubilligt, at paalægge Communerne Erstatning for den Skade, der ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger tilføies Marker, Haver, levende Hegn eller deslige, drifter sig ikke til at tilraade Vedtagelsen af en Lov, som ved at give en saadan Bestemmelse, med Høje vilde kunne tillægges hine Egenstaber. At den Uret, det erkendes, der vilde blive tilføiet Communerne, i de fleste Tilfælde ikke vilde føies særdeles stærkt af disse, kan neppe være nogen retsfærdiggjørende Grund til at tilføie den. Paa den anden Side kan jeg ikke erkjende, at det er nødvendigt, aldeles at undlade Spørgsmaalets Løsning, fordi denne paa enkelte Punkter frembyder Vanskelighed. Det principmæssigt Rigtige, at lade Brandforsikringerne udrede Erstatningen, kan i alt Fald tilnærmelsesviis skee Tyddest i Kjøbenhavn, ved at paalægge Brandvæsenets Fond, til hvilket Brandforsikringerne for faste Eiendomme skulle yde Bidrag, at erstatte Skaden, og i Kjøbstæderne vil Saadant fuldstændigt kunne opnaaes ved at overføre Erstatningspligten paa den almindelige Brandforsikring for Kjøbstadsbygninger, i hvilken samtlige disse ere forsikrede. — Da den Skade, om hvis Erstatning der er Spørgsmaal, alene er Skade paa fast Eiendom eller sammes uadskillelige Tilbehør, synes det naturligt, at lade Erstatningen bæres alene af Brandforsikringerne for fast Eiendom, om det end ikke oversees, at ogsaa Brandforsikringerne for Løsøre ville have Interesse i, at de omhandlede Foranstaltninger, hvorved det bliver nødvendigt at tilføie Skaden, ikke undlades. Det synes saaledes, at der kunde være Høje til for Tiden at indskrænke Lovforslagets Omraade til at angaae Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder, og derhos henstille til Justitsministeriet, der bestyrer Landbygningernes Brandforsikring, at søge af dennes Repræsentantskab vedtaget en Bestemmelse om, at denne Forsikringsforening, der omfatter en saa betydelig Deel af Landeieendommene, overtager Erstatningen for den Skade, der ved Brandvæsenets Foranstaltning til Slutning o. s. v. tilføies Marker, Haver,